

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 910/2025
02.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Сандре Рајковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 5К 751/2024 од 28.02.2025. године и Вишег суда у Нишу Кж.1 број 82/25 од 29.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2025. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Сандре Рајковић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 5К 751/2024 од 28.02.2025. године и Вишег суда у Нишу Кж.1 број 82/25 од 29.05.2025. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док су у преосталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 5К 751/2024 од 28.02.2025. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од две године, у коју се урачунава време проведено у притвору од 15.04.2024. године до 15.10.2024. године, као и време проведено на издржавању казне по неправноснажној пресуди Основног суда у Нишу 5К 283/24 од 20.09.2024. године, у периоду од 16.10.2024. године до 11.12.2024. године као и период у притвору од 12.12.2024. године па надаље. Према окривљеном је изречена и мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном тако што му је забрањено да се приближава оштећеној ББ на удаљености мањој од 200 метара, приступ простору око места становања на адреси у Нишу, Улица ... број ..., као и места рада оштећене на Клиници за ... КЦ Ниш на удаљености која је мања од 200 метара, као и да са оштећеном комуницира лично, преко трећих лица, телефона, мобилног телефона, електронске поште, СМС порука, друштвених мрежа и на

било који други начин у трајању три године по правноснажности пресуде с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Оштећена је истом пресудом ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак а окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж.1 број 82/25 од 29.05.2025. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Сандре Рајковић и адвоката Весне Шопић и пресуда Основног суда у Нишу 5К 751/2024 од 28.02.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Сандра Рајковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и 3) ЗКП, става 2. и става 4. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји и побијане одлуке укине у целини или делимично или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку, а списе предмета врати на поновно суђење првостепеном или другостепеном суду, или да побијане пресуде преиначи или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и на седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, односно да се побијане пресуде заснивају на незаконитом доказу. Као незаконит доказ бранилац означава снимак сигурносних камера, а који снимак је незаконит услед чињенице да мењачница, која је снимила предметни догађај, није имала овлашћења за снимање јавних површина, те није имала посебну дозволу за постављање сигурносних камера.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани, а како су исти већ били предмет оцене другостепеног суда, о чему је другостепени суд одлучујући о жалби бранилаца окривљеног дао довољне и јасне разлоге на страни три пасус један образложења пресуде, дате разлоге овај суд прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са образложењем да су нижестепени судови приликом одмеравања висине казне погрешно применили закон

тима што су окривљеног осудили на казну затвора у трајању од две године која је престрога имајући у виду да је максимална казна затвора за ово кривично дело три године и да је реч о до сада неосуђиваном лицу, занемарујући чињеницу да је окривљени отац троје деце која се школују и коју треба да издржава, те да ће његов боравак у затвореној установи у овако дугом периоду угрозити егзистенцију деце, а којим наводима бранилац суштински указује на учињену повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Бранилац даље, у поднетом захтеву оспорава и меру безбедности која је изречена окривљеном супротно одредби члана 78. КЗ, будући да је окривљени онемогућен да лекарску помоћ тражи у Клиничком центру у Нишу у коме се налази Одељење за ... где оштећена ради, а којим наводима бранилац указује на учињену повреду закона из члана 441. став 2. ЗКП.

Осим тога, бранилац у поднетом захтеву наводи да је побијаним одлукама учињена и повреда закона из члана 16. став 1. ЗКП, којим је прописано да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављању у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа. Такође, бранилац у поднетом захтеву нумерише и повреде из члана 440. став 2. ЗКП и члана 445. став 4. и 5. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5. ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке или поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 16. став 1., члана 440. ЗКП, члана 441. став 1. и 2. ЗКП и члана 445. ЗКП, то је у овим деловима Врховни суд захтев за заштиту законитости оценио као недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је побијаним пресудама учињена повреда члана 18., 20. и 24. Устава Републике Србије, односно да су повређене одредбе које регулишу непосредну примену зајемчених права.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење, а то подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права. Имајући у виду да бранилац окривљеног у захтеву указује на учињене повреде Устава, али да уз захтев за заштиту законитости није доставио одлуку којом је утврђена повреда људских права окривљеног, то је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Осим тога бранилац у поднетом захтеву указује и да су побијаним пресудама учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП и члана 439. тачка 1) и 2)

ЗКП, које повреде представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, како у образложењу поднетог захтева бранилац не образлаже у чему се конкретно ове повреде закона огледају, то и у овом делу захтев за заштиту законитости нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић